

[Hanne Reintoft.]

problem, vi har, nemlig de sociale, geografiske og kønsmæssige barrierer.

Undervisningsministeren plæderer for adgangsbegrænsning med nogle saglige argumenter om behov og prognoser osv. Vi kan i og for sig være enige i, at et langt mere ideelt samfund end vort nok kun skulle uddanne akademikere på de områder, hvor der var behov for det, men det er og bliver jo en illusion i et anarkistisk samfund som det danske, hvor man ikke har nogen som helst styring på de ting.

Socialforskningsinstituttet gør i sin undersøgelse om de 14-20-åriges uddannelsesvilkår ganske klart opmærksom på, at de sidste 10-15 års øgede tilgang til uddannelsessystemet på ingen måde har rokket ved de sociale skel. Der er stadig et meget ringe antal arbejderbørn i vore gymnasier og på vore højere læreanstalter, og vi må selvfølgelig gøre os klart, at vi hermed undlader at uddanne en meget stor intelligensreserve i vores land.

Undervisningsministeren argumenterer for, at det dels kan være en forudgående eksamen og dels øvrige tegn på, at man er velkvalificeret, der kan afgøre tilgangen til de højere uddannelser. Jeg er lidt betænkelig ved, om ministeren virkelig mener, hvad hun siger, når der snakkes om erhvervs-mæssig erfaring som adgangsbillet, fordi regeringens kurs over for RUC jo ganske klart har vist, at man er fjendtligt indstillet over for netop det universitetscenter, hvor man har arbejdet med et meget stort antal dispensationer. Jeg tror, man må frygte, at det, der ligger i det, er, at studentereksamen stadig væk bliver adgangskortet. Dermed så fastlåser man, i hvert tilfælde for øjeblikket, de sociale forskelle.

Vi ved fra samme undersøgelse fra socialforskningsinstituttet, at der kun er ca. 10 pct. arbejderbørn i vores gymnasier, og tager vi de ufaglærte, ca. 20 pct. af vores befolkning, så er der kun 2 pct. børn af ufaglærte arbejdere i gymnasieskolen. Her ligger altså en ganske voldsom diskrimination.

Undersøgelsen viser også, at 57 pct. af disse børn argumenterer for, at når de ikke læser, så er det på grund af forældrenes økonomiske vanskeligheder. Ministerens forklaring på, hvordan adgangsbegrænsningen kan effektueres, indeholder altså ikke nogen løsning på det største problem; måske forværer det det tværtimod.

Ministeren er inde på, at en adgangsbegrænsning næppe vil hindre studiefrafald eller øge studieintensiteten, og det tror jeg er rigtigt. Jeg vil snarere sige tværtimod. Derimod tror jeg, at hvis vi ophævede den sociale diskrimination, så ville vi øge studieintensiteten, fordi arbejderbørnene antagelig ville begynde at studere for at skaffe sig en uddannelse og et levebrød i stedet for det meget store kontingent af overklassebørn, der jo blot tilbringer nogle år som tidsfordriv på vores universiteter. Jeg minder om den gode historie med, at ca. 500-600 begyndte at læse arkæologi, da tronfølgeren interesserede sig for emnet, mens 15 gjorde det færdig til tiden. Det er nok ikke arbejderbørnene, der finder på den slags excesser.

Jeg har til min skuffelse set, at ministeren overhovedet ikke beskæftiger sig med kvindernes meget store uddannelsesproblem. Når vi har et samfund, hvor kun 30 pct. af vores kvinder har en uddannelse mod 60 pct. af mændene, så skulle man dog tro, at det måske i en ministers hoved ligesom opfordrede til, at man lagde nogle planer, at man havde nogle ideer om, hvordan man kunne støtte pigerne i barneskolen, og hvordan man kunne støtte de unge kvinder op gennem uddannelsessituationen. Mange af de ting på det sociale område, vi har foretaget os her i den senere tid i folketinget, vanskeliggør det faktisk for pigerne både at være i arbejde og uddanne sig, f. eks. de høje dag-institutionspriser. Der er i redegørelsen ikke en eneste idé om, hvordan man kunne prøve at ophæve den kønslige diskrimination i vores uddannelsessystem.

Må jeg i den forbindelse sige, at jeg opfatter fru Ritt Bjerregaards studiefinansieringsforslag som et direkte kvindejendisk